

Nyt fra
ASSISI-KREDSSEN

September 2002

nr. 36

INDHOLD:

Efterårsmøde	<i>side 3</i>
På sporet af Frans	<i>side 4</i>
Ystad-turen	<i>side 8</i>
Dialog 2002	<i>side 12</i>
Assisi og jøderne	<i>side 13</i>
Bestyrelsen	<i>side 16</i>

ASSISI-KREDS DATOER

27. september - 5. oktober
Assisi-rejse

9. november kl 11
Efterårsmøde

22. februar kl 11
Årsmøde

30. maj - 7. juni 2003
Assisi-rejse

3. - 11. oktober 2003
Assisi-rejse

Kontingent 2002

Der er stadig nogle, som ikke har betalt kontingent.

Mindstekontingentet er nu 60 kr.

Betal nu, så vi slipper for at sende rykker ud.

Giro 225 1949

Lotte Abel
kasserer

Assisi-kredsens Efterårsmøde i Enghave Kirke

9. november kl. 11-16.

Vi begynder som sædvanlig i kirken med en gudstjeneste kl. 11.

Derefter let frokost.

Foredrag ved
Jørgen Nybo Rasmussen:
Broder Jakob den Danske

Efter foredraget kaffe
- pris for frokost og kaffe: 50 kr.

BRODER JAKOB DEN DANSKE.

Den første af de danske udvandrere til Amerika kom ikke til USA i 1700-tallet, men til Mexico i 1500-tallet. Det var franciskaneren og indianermissionæren "Fray Jacobo de Dacia". Med dette navn og den franciskanske embedstitel "diffinitor" (rådgiver) underskrev han sammen med nogle medbrødre et endnu bevaret brev, som i året 1553 blev sendt til kejser Karl V fra et ordenskapitel, som blev afholdt i byen Guadalajara i

staten Jalisco, nu Mexicos næststørste by (5 millioner indbyggere).

Efter hans død ca. 1567 skrev flere af hans medbrødre med beundring om ham i deres krøniker, således at vi den dag i dag har et meget udførligt billede af hans liv, virke og betydning i den katolske missions historie.

Han udmærkede sig ved at være den første helt afgjorte modstander af enhver racediskrimination i kirken. Ikke blot

gav han de nykristnede indianere adgang til den hellige kommunion, men forlangte også, at de egnede blandt dem skulle kunne blive præster. Dette sidste standpunkt blev dog totalt afvist af den daværende latinamerikanske kirkes ledelse. Om Broder Jakobs herkomst skrev hans medbrødre, at han kom fra Danmark og stammede fra det derværende kongehus.

I 1986 udgav jeg en bog: "Broder Jakob den Danske, kong Christian IIs yngre broder", hvori jeg fremsatte min løsning på problemet om, hvori dette medlemskab af det daværende danske kongehus bestod. Denne bog har siden været et stridens æble blandt danske historikere. Nogle har givet mig ret, mens andre næsten med raseri har frakendt den enhver historisk værdi. Blandt de enige var, som mange vil vide, forfatteren Henrik Stangerup, der med min bog som hovedkilde i 1991 udgav sin roman: "Broder Jakob", der med rette regnes blandt denne betydelige skribents hovedværker.

Jørgen Nybo Rasmussen

I mit arbejde som rejseleder og som privat rejsende, er det faldet i mit heldige lod, gennem de sidste ti år, ofte at komme til Assisi.

Jeg husker tydeligt første besøg. Jeg var ankommet til Perugia på min cykel og overnattede der. Om aftenen stod jeg og nød udsigte fra en udsigtsbalkon, der vendte mod øst og der i aftensolen lå den så - de der godt 14-16 km væk - Assisi. Som en bunke strandskaller smidt op på Subasio-bjerget. Min længsel efter at se byen, jeg kun havde læst om, var vældig. Indgangen var Johannes Jørgensen og hans værker om Frans og Assisi. Jeg ville standsomt frem næste morgen og fravalgte min cykel og et svedigt outfit og tog istedet den lokale bus fra Perugia. Det blev en tur jeg sjældent glemmer. Jeg kom først ind i bussen, så kom to munke (jeg var på rette vej), derpå en børnehaven fra en lukket institution, anført af to smilende nonner og så kom chaufføren - en ung charmedreng. Han startede bussen med et vrinsk, satte gang i radioen med italiensk og udenlandsk pop-musik og så gik det ellers derudad mod Assisi.

Ganske uheldigt, men muligvis helt i Franses ånd, drøede vi ind på pladsen ved S. Maria degli Angeli og Porziuncola for fuld skrue, mens munke, nonner og svagbørnskoloni sang i kor med på et nummer af Elton John. Meget sigende var det »You are the One!«

Betagelse

Siden har jeg været solgt. Byen tog mig i sin favn og jeg frådsede to hele dage i kir-

På sporet af Frans

af *Torben Brix*

ker, pladser, statuer, udsigter og solnedgange. Jeg jublede op ad trapppegader og øvede mig i at udpege bygningsværker og kirketårne fra udsigten på La Rocca.

Jeg gik til messe og jeg øvede mig i Franses historie og jeg lærte Den hellige Klara at kende.

Om vinteren læste jeg mig blå i hovedet om alt, hvad der hed Frans og Assisi og så vendte jeg tilbage og tog mere næring til mig i den hellige by.

Langsomt - gennem flere besøg - krøb Assisi under min hud.

Ved en lejlighed, hvor min elskede og jeg sammen boede i Assisi, kiggede vi på hinanden efter et par salige dages ophold og hun sagde ganske enkelt: »Der er altså noget særligt over denne by!« Og jeg nikkede blot tavst i samklang.

Trasimenersøen

Et længe næret ønske om at besøge »min by« sammen med lidelsesfæller blev opfyldt i år, hvor jeg deltog i Assisi-Kredsens rejse i forsommeren. Med stor glæde deltog jeg i nogle af de veltillrettede og informative fællesture, men valgte også at søge nye Frans-steder på egen hånd. Et af dem var Trasimener-søen, vest for Perugia - en times togkørsel fra Assisi.

Her har Frans under en af sine ture i omegnen sejlet ud til en af søens øer for at

faste i fyre dage og fyre nætter. Jeg havde fået at vide, at der var en specielt sten til minde om Franses besøg. Den sten ville jeg finde.

En søndag i juni stod jeg klar i Passignano på nordsiden af Trasimenersøen med italienske børnefamilier på udflugt. De skulle som jeg med båd til »Isola Maggiore«.

På tyve minutter bragtes vi i det dejligste franciskanske solskin til øens eneste »by,« hvor vi gik i land.

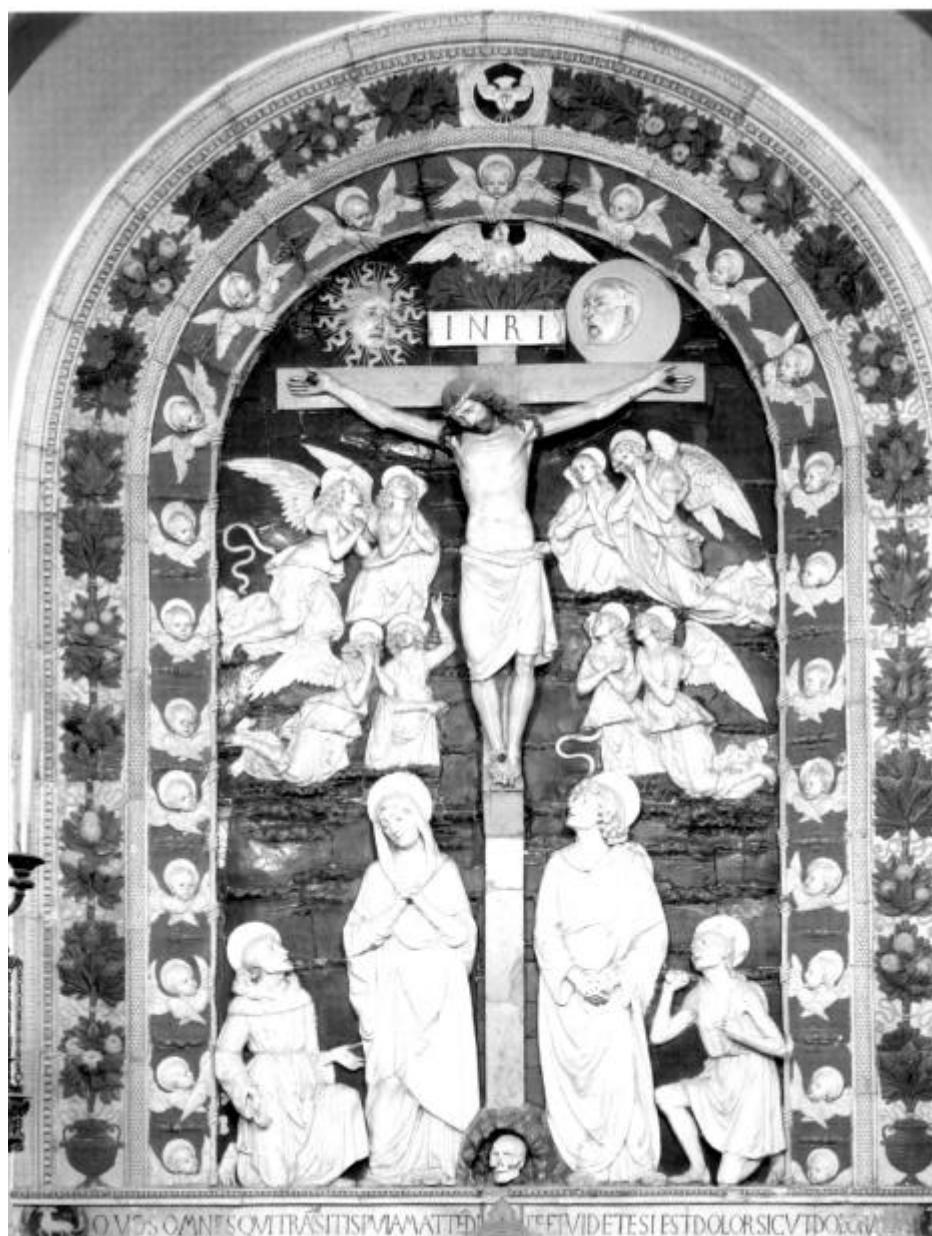
Italienerne fandt madkurve og bolde frem. Jeg skulle videre. Øen er hurtigt overskuet og man kan gå rundt om den på under en time. Der findes to-tre små kirker og så er der altså stedet, hvor Frans gik i land.

Det ligger modsat havnen og på ti minutter stod jeg så ved bredden, hvor Frans ifølge legenden gik i land. Han knælede på en sten og takkede. Hvor Frans knælede findes i dag et aftryk af hans knæ i en klippe lige ved vandkanten. Jeg fandt det!

Senere er opsat en statue af Frans og fiskerne har lavet et minde over ham i drivtømmer.

Øen er fyldt med nerier, cikader og dufte og trods de italienske familier er her mange muligheder for at finde fred til at nyde naturen, de smukke udsigter og sine egne tanker.

Jeg kan stærkt anbefale et besøg på Isola Maggiore. Et besøg, der passende kan

slutte i en restaurant ved havnen, hvor søens fisk serveres. Det er guf.

La Verna

Assisi-Kredsens tur inkluderede, hvad der for mig var et længe næret ønske. Turens ledere: Gunnar Bach Pedersen og Marianne Plum ville køre og føre os til La Verna - bjerget, hvor Frans modtog Kristi sårmærker. Som nøgtern protestant - dog med visse flyvske fantasier - har netop den del af Franses liv været den mest gådefulde del og den sværest forståelige for mig. Jeg havde aldrig før besøgt La Verna, men håbede, at det at være på stedet kunne bibringe mig en større forståelse.

Oplægget var det bedst tænkelige.

Marianne læste i bussen op af Johannes Jørgensens »Pilgrimsrejsen,« hvor han beskriver Franses relationer til Alvernerbjerget, som grev Orlando af Chuisi gav til ham i 1213.

Seks gange vendte Frans tilbage til La Verna for at faste og bede. Den sidste gang i 1224. Frans ønskede at fejre S. Mikael's fest med fyrrer dages faste og indledte den i august.

Mens Frans gennem faste og bøn grundede over Kristi lidelser, viste der sig mærker af nagler i hans hænder og fødder samt et sår i siden.....

Med Johannes Jørgensens fortælling ringende for ørerne nærmede vi os det 1283 meter høje La Verna bjerg.

I dag fører en moderne vej til toppen. Dengang var der kun en æsel- og muldyrsti.

På stedet, hvor Frans modtog sårmærkerne er i dag bygget en kirke med stigmatiseringskapellet i centrum. Omkring ligger et kloster og andre tilbygninger. Udsigten heroppefra er svimlende. Betagende, men også lidt skræmmende. Naturen er stor på La Verna.

Vi gik til kapellet, hvor en flise angiver stedet, hvor Frans fik »Kristi sidste segl« (Dante). En stærk oplevelse at stå her - også for en protestant.

Jeg valgte at gå ud på afsatsen nedfor kapellet. Trappen hænger på den lodrette klippe.

Det underlige skete. Jeg har højdeskræk i moderat form, men opdager pludselig, at jeg intet mærker.

Jeg får et råd: »Gå ind i kirken igen og se hvad der sker.«

Alene gik jeg tilbage ad trappen til stigmatiseringskapellet. Der var ingen derinde. Lige præcis idet jeg passerer indgangen, føler jeg vinden røre min kind. Det var som et blidt kærtegn.

Slået af oplevelsen venter jeg en stund i kapellet. Så slår jeg følge med de andre. Som man kan forstå blev La Verna højdepunktet på den tur. Igen og igen har jeg efterfølgende læst beretningen om underet. Jeg ved ikke om jeg forstår mere end før, men en spirituel åbning tør jeg godt tale om.

Og med hensyn til Assisi: Vi er ikke færdige endnu. Jeg kommer tilbage.

HELDAGSTUR TIL TRELLEBORG OG YSTAD

31. AUGUST 2002

af *Lilian Bjarkholm*

Med en chartret bus fra Espergærde drog vi 27 medlemmer afsted fra Enghave station over broen til Malmø videre til først Trelleborg, som stadig trods den nære broforbindelse til Danmark har stor forbindelse over vand til udlandet. Der er stadig stor færgeforbindelse til Sassnitz og Travemünde med forbindelse til Berlin. Byen Trelleborg er bygget i sin tid med stort forsvarsberedskab, bygget af svenskerne.

Undervejs fik vi af Gunnar Bach Pedersen en god og spændende historisk orientering om Limhamn, Skanør, Falsterbo, Harald Blåtand, Knud Lavard (senere helgenkåret), Svend Estridsøn, Magnus, Valdemar den Store, Erik og kong Niels, som kunne give os hele baggrunden for Skåneland - og for etableringen af Trelleborg og Ystad i Skåne.

I Trelleborg beså vi det, arkæologer havde fundet frem til, var ruinerne af Trelleborgs Gråbrødrekloster, bygget 1267, revet ned 1532. Gunnar læste med stor fylde ”Solsangen”, hvilket gav en vis stemning på dette sted.

Efter en vandretur gennem Trelleborgs bys gader forbi Trelleborg Kirke, som desværre var lukket, beså vi den af arkæologer genskabte fjerdedel af den gamle ”Trelleborgen”, et sensationelt arkæologisk fund, som havde givet byen sit navn.

”Trelleborgen” var i sin tid et samlingsnavn for vikingetidens ringborge. Ved renoveringen har man skabt et fredet stykke mark for oplevelse og rekreation, for lærdom og leg, hvor fantasi og kundskab væves sammen og byder til en oplevelsesfærd til vikingetidens landskab.

Vi entrede bussen igen nær dette sted og kørte langs Østersøkysten via Sveriges sydligste punkt, Smygehuk, gennem Smygehamn, Beddingestrand og Abbekås til Ystad, hvor vi havde en stemningsfuld gudstjeneste med altergang i den gamle St. Petri Klosterkirke, hvorefter vi i menighedshuset spiste vor medbragte mad, hvortil vi kunne vælge mellem rødvin eller vand, medbragt af Assisi-kredsen.

Efter en dejlig stund der fik vi en spændende guidet omvisning i Gråbrødreklostret i Ystad, som kirken var en del af, og som er et af de to bedst bevarede klosteranlæg fra middelalderen. Det andet er Vadstena-klostret. Gråbrødreklostret grundlagdes i 1267 som fransickanerkloster af ridder Holmger og hans hustru, Katarina. Ved denne tid påbegyndtes kirken, St. Petrus. Klostret er bygget over flere perioder, henholdsvis sidste halvdel af 1200-tallet, begyndelsen af 1300-tallet, omkring år 1400 og omkring år 1500. Basisudstillingen skildrer Ystadbygdens historie gennem 6000 år, klostrets historie

samt dragt og tekstilhistorie. Desforuden var der i dette forår og sommer en særlig udstilling, "Guds lille fattige" om Franciskus af Assisi i et lokalhistorisk perspektiv, ligesom der sideløbende var en særudstilling "Skånska Maria'er". Udover Gråbrødre-klostret anlagde franciskanerne i Skåne klostre i Lund og Malmø samt det i Trelleborg, som vi undervejs havde stået i ruinerne af. Jakob Erlandsen var ærkebiskop i Lund og var velvilligt stemt over for Franciskanerne, men var i strid med de danske konger. I 1532 ville den danske Kong Frederik den Første overtage Gråbrødre-klostret. Reformationen gennemførtes og brødrene blev forðrevet. Kirken blev sognekirke og den

østre længe af klostret blev hospital indtil 1777.

I 1909 påbegyndtes restaureringen af den da tilbageværende, den østre, klosterlænge, og porthuset. I 1912 indviedes længen som museum og bibliotek. I 1960 påbegyndtes renoveringen af den faldefærdige kirke, og klosterområdet blev gravet ud. Da kom grundmurene af den vestre og nordre længe af klostret til syne. Disse længer blev formentlig nedrevet i 1600-tallet. I 1967 genindviedes klosterkirken, 700 år efter grundlæggelsen.

Efter omvisningen gik vi rundt på egen hånd. Nogle drak kaffe i cafeteriet i mu-

seet, nogle blev bjergtaget af kort, bøger og kunsthåndværk, der kunne købes i museumsbutikken. Nogle gik over til S:ta Maria Kirke fra 1200-tallet og besøgte denne, som ligeledes var en stor oplevelse og et besøg værd. Nogle nød et stille besøg på en fortovscafe. Det var lang

Beck og Beck-Friis i årene 1629 – 1908, i 280 år, bortset fra perioden 1658 – 1735, hvor Corfits Ulfeldt og siden den svenske krone var ejere. I 1908 købte den nuværende ejers farfar, grev Philip Bonde af Björnö klostret med tilliggender. Han var en både i teori og praksis

lørdag, hvor forretningerne havde åbent til kl. 16.00. Nogle nåede flere af disse i den afsatte tid, indtil vi skulle mødes igen ved bussen.

Derfra gik turen til Bosjökloster ved Höör, hvor vi med ejeren som guide var rundt at se såvel rosenhave, urtehøve, en del af parken og terrasser med havepragt. Vi fik her en del at vide om ejerskabet siden reformationen, herunder slægten

uddannet og erfaren jordbruger, som udviklede gården til et mønsterlandbrug, som siden er videreført af hans søn fra 1947, og hans sønnesøn, den nuværende ejer, grev Tord Bonde af Björnö, som overtog det i 1969. I Beck-Friis-tiden er klostret og slottet blevet restaureret, hvilket er fortsat under den nuværende ejers slægts ejerskab. Under turen rundt i parken kaldte ejeren på en, der hed Viggo, og lidt efter kom tre æsler storskydende

til syne. Midtvejs i denne omvisning var vi inde at se kirken, hvor vi af ejeren fik fortalt kirkens historie og lyttede til kirkens klokkespil og et lydbånd, hvor der også blev fortalt om kirken. Derfra besøgte vi dele af selve slottet, som var grundlagt 1080 som et kloster for nonner af benediktinerordenen. Dette var et af de tre nonneklostre, der lå i Skåne. De øvrige lå i Lund og Börringe. Den lige efter grundlæggelsen opførte – og stadig bevarede – kirke, som nu er sognekirke, blev viet til Jomfru Maria og den hellige Nicolaus. Klosteret er bygget på en virkelig ø, Bosøen, der lå i Ringsjöen, men siden er øen blevet gjort landfast, så den har delt søen op i Østre og Vestre Ringsjö. Udover basisudstillingen på slottet og klosteret var der særudstillinger af Orrefors, Kosta-Boda kunstglas, blomstermalerier, figurstudier, akvareller, botaniske tegninger og naturillustrationer.

Efter rundvisningen i slot og park indtog vi 28, incl. chaufføren, vore pladser ved et langt, flot bord med fire kandelabre i restauranten i parken, hvor vi havde en fin udsigt og fik en vidunderlig middag, bestående af elgbøf med en hel del forskelligt tilbehør til, og siden kaffe med en skøn Bosjöklöster-lagkage som dessert. Det var virkelig lækkert. Til maden fik vi sodavand eller svensk øl, hvor det dog viste sig, at det svenske bryggeri var overtaget af Carlsberg. Mange fristedes af en god, skånsk snaps, som kunne købes til.

Derfra gik turen hjem igen over Øresundsbroen, og vi havde haft en 12 timer lang, virkelig dejlig tur.

Afskrift, oversat til dansk, af oplag ved del af udstillingen i Gråbrødreklosteret i Ystad:

Verden er fuld af ting,
vi gerne vil eje og beherske.
Det er svært at afstå og forsage.

Vi har svært ved at efterlade eller overlade,
vi vil beholde,
forvalte,
samle i små garderober
og store æsker.

Nu er dette lidt kortsigtet
og forgængeligt.
Intet menneske ejer noget
for længere tid.

Alle må træne sig i at give til andre,
at dele med sig af materielle ting
ligesom af kærtegn.

At give er nødvendigt
for at få noget tilbage,
det går heller ikke
at få alt på én gang.

Vi må vise tålmodighed,
sidde tilbage i venterummet
og udholde.

Glæden, sangen og dette at afstå
giver store grader af frihed.

DIALOG 2002

Pater Mizzi på udstillingen om sit arbejde, som fandt sted i Helligåndshuset 7.–11. august

Assisi og jøderne

af *Gunnar Bach Pedersen*

For snart mange år siden så jeg – efter et tip fra Ruth Lund Jensen – en film om jødernes skæbne i Assisi under 2. verdenskrig. ”Assisi Underground” hed den.

Det var absolut en spændingsfilm – den handlede om, hvordan først en lille flok jøder søgte tilflugt i Assisi, og så flere og flere, indtil ca 200 jødiske flygtninge var skjult i Assisi.

Da de første kom, betroede biskoppen af Assisi, monsignore Nicolini, ansvaret for deres skæbne til p. Rufino Niccaci, guardian i S. Damiano. Og han sørgede for at få dem skjult i Klarisser-klosteret San Quirico (som ligger tæt på ”vores” kloster i Assisi). Og senere i en lang række andre klostre og hos private. Det er en dramatisk historie, og også ind imellem med – trods alvor - morsomme detaljer, fx om hvordan p. Rufino med biskoppens hjælp får overtalt la Madre Badessa i klosteret til det utænkelige - at lukke flygtningene ind i klau-suren, da en tysk razzia nærmer sig.

Mange mennesker var involveret, en af kannikerne ved S. Rufino, don Aldo Brunacci, bogtrykkeren Luigi Brizi, som lavede falske identitetskort til flygtningene, søstre og brødre i en lang række af Assisis klostre. Ja, selv i en vis forstand også Arnaldo Fortini, formand for Selskabet for franciskanske studier og, indtil tyskerne rykker ind i Assisi,

fascistisk borgmester. Han betror d. Niccacci ansvaret for en lille jødisk familie.

Ved krigens afslutning levede mange af jøderne forklædt som franciskanere i klostrene i og om Assisi, og i S. Damiano blev der sunget davidssalmer både på latin og på hebraisk.

Det var en spændende historie – men var det historiskrivning – eller var det en spændingsroman som Gøngehøvdingen? På sine steder er den lige så dramatisk.

For nogle år siden fandt jeg i Assisi den roman, som filmen byggede på i italiensk oversættelse ”Assisi clandestina”. Forfatteren var en vis Alexander Ramati, en polskfødt og jødisk krigskorrespondent, som var kommet til Assisi kort efter, at englænderne havde erobret Assisi. Han fik nys om historien om de 200 jøder, som havde levet skjult i byen, og at ingen af dem var blevet fanget af tyskerne. Han talte med mange af de implicerede, og besluttede sig at skrive en bog om det. Det kom til at vare mange år – han måtte først skrive en bog om den skæbne, som var vederfaredes hans polske jødiske familie, som ikke havde haft den samme lykke som jøderne, der kom til Assisi.

Bogen røber et stort kendskab til Assisi, geografien er rigtig, mange af personerne bærer navne, som vi støder på i Assisi. Meget talte for at det var en virkelig-hedsskildring. Men kunne det nu være

det?

Fornyligt satte jeg mig for at prøve at finde ud af det. Og nu er der jo et redskab, hvor det er nemt at søge om oplysninger om alverdens ting: Internettet.

Og det som kan findes der, ser ud til at bekræfte historien. Assisi skjulte de mange jøder og ingen jøde

blev fanget i Assisi og ingen deporteret til koncentrationslejr.

Tre gejstlige fra Assisi, biskop Nicolini, Don Aldo og P. Rufino, er alle blevet

hædret med den israelske hædersbevisning "Retfærdige blandt folkesla-

gene" og har fået plantet træer i Jerusalem.

Don Aldo er i øvrigt en lærd mand med en række videnskabelige værker. Og der er ham, der er initiativtager til Casa Papa Giovanni, re-trætecenter med Paolo i Assisi. Boghandelen er kendt af mange af Assi-

si-kredsens rejsedeltagere.

P. Rufini blev senere sognepræst i Pontenuovo i nærheden af sin fødeby, Deruta. Han døde i 1976, 65 år gammel. I de seneste år af sit liv var han engageret i et forsøg på at opbygge et center, hvor kristne og jøder kunne mødes.

Franciskanerne tog ansvar for jøderne, som var dem fremmede på flere måder.

Der havde aldrig boet jøder i Assisi, og kendskabet til den jødiske religion var beskedent. Det kunne også være et forbillede for os, når vi oplever fremmede iblandt os med en fremmed religion, og oplever, at fremmedheden stadig kan give anledning til fjendebilleder og afvisning. Vi har ansvar for hinanden på tværs af alle grænser.

Her er nogle af de steder på Internettet, hvor der kan læses mere:

<http://www.expage.com/page/assisi>

http://www.holocaust-heroes.com/credit_clergy.html

<http://www.anaconegliano.it/opere/squirico.htm>

<http://www.stfranciscocollege.edu/newsroom/pr020418-yomhashoa.html>

<http://www.sbu.edu/specialevents/honoreesnew.html>

http://www.assisivirtual.com/iniziativa/giornale/rubino/un_documentario.htm

<http://www.love2learn.net/history/wwii/wwiieplf.htm>

BESTYRELSEN

Frederik Hjerrild, formand
Strindbergsvej 34, 2500 Valby
tlf 36 17 50 70
hjerrild@assisi-kredsen.dk

Marianne Plum, sekretær
Oliemøllegade 12,3. 2, 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40
plum@assisi-kredsen.dk

Lotte Abel, kasserer
Sandbygårdvej 31,2.tv.
2700 Brønshøj
38 28 85 56
Assisi-Kredsens giro: 225 19 49

Suzanne Scavenius Torp,
Jægersborg Alle 45, 2. th.
2920 Charlottenlund
tlf 39 64 45 11

Gunnar Bach Pedersen
Sdr. Boulevard 114,1.tv, 1720 Kbh. V
tlf 33 25 52 92

Vera Christensen
Valhøjs Allé 125 A st.th.
2610 Rødovre
tlf 36 41 23 19

Johan Petersen
Frugthegnet 45, 2830 Virum
tlf 45 83 45 93

Br. Theodor Jürgensen OFM Conv
Frederiksborgvej 11A, 4000 Roskilde
tlf 46 36 77 56

Birthe Backhausen
Peter Rørdamsvej 28 st., 2400 Kbh NV
tlf 35 83 39 07

NYT FRA ASSISI-KREDSSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv)
Gunnar Bach Pedersen

Assisi-Kredsen på Internet: <http://www.assisi-kredsen.dk>